

на съплеменниците — прабългари, които пъкът, сплотени отново при Кубрата, присадиха отъ Волжките покрайнини една жизнена издънка подъ Дунава — ферментъ на Балканските славяни, — етнически антидотъ на всички тукъ народности срещу византизма. (Спомени отъ аварите въ Полуострова ще е имало. Известно е, че славяните ги наричали обри. Следи отъ това име у българите могатъ да се намерятъ въ думата обретенъ, популярна най-вече въ Сливенско. Тукъ обретенъ е неделикатенъ изразъ и се употребя въ възклициания на пръзръние и очудване).

Въ 679 г., единът отъ водителите на прабългарите, Аспарухъ, пръгасилъ Дунава и се загнѣздилъ въ днешна съ-веро-източна България. (Наивно би било да се мисли, че дошлиятъ да основатъ българска монархия Волжки прабългари сѫ броели малко или много 50,000 души. Тая цифра може да се отнася за войската на Аспарухъ, но не и за прѣминалите прѣзъ Дунава въ тая година прабългари, които несъмнено сѫ били много повече. Прабългарите се прѣселватъ наедно съ сѣмействата си, защото инѣкъ, ако прѣселнатъ бѣха само отъ междии полъ, то, като принудени да се женатъ въ Полуострова за славянки или други, непрабългарски, жени, то тѣ щѣха да изгубятъ прабългарския си колоритъ най-много въ два пояса. Дори до Бориса политическиятъ битъ на българите е съ прабългарски отѣнъкъ. Нѣщо повече: на мнѣние съмъ, че следъ стабилизирането на прабългарите подъ Дунава, сѫ идвали тукъ прабългарски пришелци било отъ Волжките покрайнини, било отъ Трансильвания, дѣто, както се знае, сѫщо е имало прабългарски гнѣзда. Подкрѣпата на това ми мнѣние лѣжи въ избиването на послѣдните потомци отъ династията Дуло за да се замѣни тая послѣднята съ династията Вокилъ или Укилъ при Кормисоша, и най-вече въ загатването на нѣкои византийски писатели за нови прабългарски движения подъ Дунава¹⁾). Единението на Волжките прабългари съ тия подъ Дунава е много обѣснено — едно върху почвата

¹⁾ При разширяването на името българинъ между Егейско море и Дунава, Черно море и Адриатическо, е играло роля не само политическото понятие българинъ, поданникъ на българска земя, заселена съ большинство славяни, а и самата прабългарска кръвъ.